

A. J. RYAN

VEREN-
PUNAINEN
SUMU

BAZAR

A. J. RYAN

VEREN-
PUNAINEN
SUMU

Suomentanut Marja Helanen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Marja Helanen
Englanninkielinen alkuteos *Red River Seven*
Copyright © Anthony Ryan 2023

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

1. painos
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-376-873-4

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Omistettu edesmenneelle Nigel Knealelle,
Quatermass-scifisarjan luojalle ja kouraisevan
maailmanlopun mestarille.

Kukaan ei astu samaan virtaan kahdesti, sillä virta ei pysy samana, kukaan ei pysy samana.

Herakleitos

YKSI

Mies heräsi pikemminkin kirkaisuun kuin laukaukseen. Eikä kirkaisu lähtenyt ihmisestä.

Hän tiesi kuulleensa laukauksen. Sen haipuva mutta tuttu kaiku jyskytti hänen korvissaan, kun hän kohotti päätänsä ja räpytteli suolan ja tihkusateen ärsyttämiä silmiään. Kirkaisu kuului taas, kun hän liikahti painaakseen kätensä vasten kylmää kumipäällysteistä metallia, jotta voisi kohotautua vellovalla ja huojuvalla alustallaan. Mies käännähti kohti kirkunaa, jonka kimeä ujellus viilsi kipuna hänen kallonsa läpi. Kiivas silmien räpyttely toi kirkujan näkyville, eikä se ollut ihminen.

Lokki kallisti päänsä miestä kohti. Sen sulkia pörrötti raastava tuuli, kun se piti kynsillään kiinni reelingistä ja vaappui siinä aivan kuin johonkin valmistautuen. Mies mietti, aikoiko se hyökätä päälle – lokit saattoivat olla häijyjä – mutta lintu avasi vain keltaisen nokkansa ammolleen kirkaistakseen vielä kerran, levitti sitten mahtavat siipensä ja singahti ilmaan. Mies seurasi katseellaan lokin lentoa ja näki linnun syöksähtelevän töyssyisen harmaan veden pintaan ja katoavan sitten usvamassaan.

”Meri...” Sana raapi miehen kuivaa kieltä ennen kuin ehti karata suusta. ”Ulapalla ja ihan ulalla.” Jostain ihmeen syystä se oli hänestä mielettömän hauskaa, joten hän nauroi. Hillitön hilpeys yllätti hänet. Äänekkäät ja hengästyttävät hörähdykset saivat hänet painumaan uudestaan kantta vasten, missä hän kouristeli naurusta. *Kansi*, hän käsitti naurun laantuessa. *Olen veneessä tai laivassa.*

Mies oli aikeissa kohottautua uudelleen tutkimaan ympäristöään, mutta ei sitten tehnyt niin syistä, joita hän ei tälläkään kertaa tajunnut. Hän makasi ainakin minuutin paikoillaan kannella, kasvot vain viiden sentin päässä kumimatosta. Sydän jyskytti, kun hän yritti eritellä lamaantumisensa syytä. *Minua pelottaa. Miksi?* Syy valkeni niin hävettävän ilmeisenä, että hän oli vähällä jälleen nauraa. *Se laukaus, paukapää. Äsken kuului laukaus. Alahan nousta jo, ennen kuin kuuluu uusi.*

Hammasta purren mies kohottautui kannella, ponnistautui polvilleen ja käänteli päätään puolelta toiselle vaaranuhkia vaanien. Hän sai näkyviinsä lisää usvan verhoamia aaltoja, tämän aluksen harmaan vanan valkoisen kuohun ja pressulla peitetyn pienen kumiveneen, joka huojahteli kiinnitysköysiensä varassa. *Iso vene ja pieni vene*, mies ajatteli ja yritti olla purskahtamatta uudestaan nauruun. *Hysteriaa*, hän oikaisi aatoksiaan ja veti syvään henkeä.

Se mitä hän näki kääntyessään oikealle, karkotti loputkin naurunhalut.

Laipiota vasten retkotti ruumis. Tummanharmaata seinäpintaa värjäsi punaisen ja mustan kirjava roiske, joka oli ihan äsken suihkunnut kuolleen miehen kallosta. Miehellä

oli yllään yksinkertainen armeijatyylinen maastopuku ja varsikengät. Takissa ei ollut tunnuksia eikä nimilappua. Miehen pää roikkui sivulle. Kasvot olivat tuntemattomat, tosin leuan alta pääläen läpi ammuttu luoti muovaa matkallaan kovastikin ihmisen piirteitä. Miehen toinen käsi varsi riippui velttona sivulla, toinen lepäsi sylissä pistoolia puristaen.

”M18, Sig Sauer.” Sanat seurasivat hiljaisina, tunnistuksen jälkimaininkina. Mies tunsii ase. Tavallinen yhdysvaltalainen virka-ase. Seitsemäntoista patruunan lipas. Tehokas kantama viisikymmentä metriä. Tuolla hetkellä häntä kuitenkin hämmästytti erityisesti se, että hän tunsii kyllä pistoolin, mutta ei itseään.

Häneltä pääsi voihkaisu, niin ahdistavan hämmennyksen purkaus, että se tuntui miltei kipuna. Hän sulki silmänsä, sydän jumputti kiivaammin kuin koskaan. *Minun nimeni. Nimeni on... Hitto, nimeni on...*

Ei niin mitään. Silkkaa autiota hiljaisuutta. Kuin olisi tyhjää laatikkoa kaivellut.

Asiayhteys, mies hoputti itseään, kun pelko alkoi muuttua paniikiksi. Olet saanut iskun päähäsi. Onnettomuus tai jotain. Tämä on unta tai hallusinaatiota. Mieti yhteyttä. Kotia. Työtä. Sitten muistat nimen.

Mies voihkaisi yrittäessään herätellä sisintään. Kyynelät vain valuivat silmistä, kun hän puristi niitä kiinni yhä lujemmin.

Koti. Ei mitään.

Työpaikka. Ei mitään.

Rakastettu, vaimo. Ei mitään.

Äiti, isä, sisko, veli. Ei mitään.

Pimeys hänen silmissään tuikki kyllä tähtiä mutta kiel-
täytyi tiivistymästä miksikään tutuksi. Ei mitään kasvoja
eikä todellakaan nimiä.

Paikat, hän ajatteli ja joutui kuumeisen vapinan valtaan.
Mainitse jokin paikka. Mikä tahansa... Poughkeepsie. Mitä
hittoa? Miksi Poughkeepsie? Tunsiko hän Poughkeepsien?
Oliko hän kotoisin sieltä?

Ei. Se oli jostain elokuvasta. Repliikistä, jonka Gene
Hackman lausui elokuvassa, jossa jahdattiin jotakuta autol-
la ilmaradan alla tuhatta ja sataa... *Kovaotteiset miehet,*
sehän se oli. *Voin muistaa elokuvarepliikkejä, mutten omaa*
nimeäni?

Mies painoi käsillä päätään, läimi sitä rohkaisuksi, mutta
lopetti tuntiessaan päänahkaansa peittävän karhean sängin.
Ajeltu, hän käsitti ja tunnusteli sormillaan ihoa, joka oli
meri-ilmasta kostea. Ajeltu klaniksi... Sormet pysähtyivät
osuessaan piikkimatossa johonkin. Johonkin röpöliäiseen,
joka kulki vasemman silmän yltä päälakeen. *Arpi.*

Miehen mieleen nousi jälleen ajatuksia onnettomuuksis-
ta ja loukkaantumisesta, mutta ne kaikkosivat, kun hän
tunsi arven säntillisyyden. Niin suoralle viivalle oli vain yksi
selitys. *Kirurginen operaatio. Joku viilsi minun kalloni auki.*
Hän ei tuntenut ompeleita, mikä tarkoitti, että haava oli
parantunut. Arpi oli siisteydestään huolimatta niin kohol-
laan ja turvoksissa, että hän pakostakin päätteli, että mitä
sitten olikin tapahtunut, siitä ei ollut järin kauan.

*Ensin kirurginen operaatio ja sitten lempppaus veneeseen vai-
najan seuraan.* Hänen katseensa harhaili taas ruumiiseen,

viipyi väkisinkin laipion punamustassa tuhrussa ja siirtyi sitten pistooliin. *Mutta tuo mies kuoli vasta pari minuuttia sitten.* Vaikka häntä kuvotti ja hän tunsu vaistomaista kamotusta kaikkea kuollutta kohtaan, hän silti hivuttautui lähemmäs ja pani merkille, että tällä itsemurhan tehneellä tyypillä, jolla oli yllään sotilasvermeet ja kädessään palvelusase, oli myös paljaaksi ajeltu päänuppi. Kun hän tarkasteli miehen ehjäksi jääneitä kallonosia, hän näki harmahtavan arven, joka taisi olla aivan samanlainen kuin hänen omansa.

Vetäytyessään kauemmas mies huomasi jotain muutaakin. Kun tuo tuntematon oli ampunut itsensä, tämän ranne oli valahtanut syliin sellaiseen asentoon, että kyynärvarsi jäi paljaaksi. Hiha oli noussut sen verran, että sen alta pilkotti tatuointi. Mies kurkotti tempaamaan pistoolin yllättävän nopeasti ja empimättä, napsautti kiireesti varmistimen paikoilleen ja sujautti aseensa oman maastopukunsa uumalle.

Lihasmuistia, hän ajatteli. Hän tarttui ruumiin ranteseen ja työnsi hihaa syrjään nähdäkseen tatuoinnin kokonaisuudessaan. Se muodosti yhden sanan, nimen, joka oli pistelty ihoon selkein kirjaimin, ilman krumeluureja: CONRAD.

Hän odotti nimen soittavan kelloa, sekoittavan pakkaa, tuikahtavan tutulta, mutta taaskin kolisi tyhjä laatikko. ”Arpi”, hän mutisi ääneen. ”Ajeltu pää, vaatteet. Mitä muuta meillä on yhteistä, kamu?”

Hänen oman maastopukunsa takinhihojen napit olivat kiinni, ja niitä oli paljon hankalampi aukoa kuin kuolleen miehen nappeja – Conradin – kun hän otti tältä pistoolin.

Etkö tahdo tietää omaa nimeäsi? Hän tyrehtytti taas nau-
runsa ja pakotti liikkeensä niin jämpteiksi, että napit nap-
sahtivat auki ja hän pystyi käärimään hihansa. Hänelläkin
oli tatuointi oikeassa käsivarressa, samanlaiset kirjaimet, eri
nimi: HUXLEY.

”Huxley.” Hän sanoi sen ensin hiljaa, kuiskauksena, joka
hädin tuskin kantautui hänen korviinsa, mutta toisti nimen
sitten äänekkäämmin jouduttuaan jälleen haromaan tyhjää.
”Huxley.” Ei niin mitään.

”Huxley!” Ei mitään.

”HUXLEY!”

Sana ampaisi kuuluville pikemminkin raivon urahduk-
sena kuin huutona, eikä se herättänyt muiston poikasta-
kaan, mutta sai sentään aikaan jonkin reaktion, joskaan ei
häneltä itseltään. Äänet kantautuivat avoimesta oviaukosta
Conradin ruumiin oikealta puolelta, varjoisasta reiästä, jota
miehen ylikuormittanut mieli ei ollut vaivautunut aiemmin
noteeraamaan. Äänet olivat vaimeita ja vaikeasti tunnistet-
tavia, kenties hetkellistä laahustusta ja lyhyttä puusikutusta,
hän ei ollut siitä varma. Se kuitenkin oli varmaa, että hän ja
kovanonnan Conrad eivät olleet yksin tässä veneessä.

Piiloon! Hätäännys oli vaistomaista, automaattista. Ken-
ties se muistutti rikollisen hoppua. Tai vain sellaisen hen-
kilön, joka koetti selvitä hengissä epävarmassa tilanteessa.
Mies oli melko varma, että siitä tässä oli kyse. *Ihanko totta?*
hän kysyi itseltään. *Heitäpä esimerkki, Huxley! Jokin oma-*
kohtainen kokemus tekisi totta vie terää tässä nimenomaisessa
kiipelissä.

Huxleylla löi kuitenkin jälleen kerran tyhjää.

Ei ole piiloa. Sen verran hän saattoi päätellä tästä purkista, ettei se selvästikään ollut iso alus, eli piilopaikkoja oli harvassa. Kaiken lisäksi se, joka tuon aukon takana vartosi, saattoi tietää kuka hän oli. Hän siirsi kättään ristiselkäänsä kohti, mutta veti sen pois ennen kuin sormet osuivat pistooliin. Aseella osoittelu on kehno keino ystäväystyä.

”Hei!” Hän rääkäisi aukkoon värisevän tervehdyksen, joka ei todellakaan tehnyt vaikutusta. Hän köhi ja yritti uudestaan, nosti kummankin kätensä ilmaan ja astui kaajuuttaan. ”Tulen sisään, käykö? En ole aseistettu enkä mitään. Haluan vain...”

Nainen nousi esiin kahden pehmustetun istuimen takaa puristaen Sig Sauer -pistoolia kaksin käsin. Aseen piippu oli pelkkä musta reikä, mikä tarkoitti, että se osoitti miestä suoraan kasvoihin.

”...morjenstaa”, mies päätti puheensa ja veti suutaan valjuun hymyyn.

Nainen tuijotti häntä ääneti niin kauan, että hän pystyi rekisteröimään pääkohdat näkemästään. Yksi: tuolla naiselakin oli klaniksi ajeltu pää ja samanlainen arpi kuin hänellä ja Conradilla. Kaksi: naisella oli tunnuksenon maastopuku ihan niin kuin hänellä ja Conradilla. Kolme: kun nainen veti kiivaita adrenaliinipitoisia henkäyksiä, hänen kätensä tärisivät ja sieraimensa värähtelivät siihen malliin, että hän selvästikin pelkäsi kuollakseen ja keräsi parhaillaan rohkeutta ampuakseen tulijan kuoliaaksi.

Miten ihmeessä Huxley keksi sillä hetkellä oikeat sanat, sitä hän ei itsekään käsittänyt. Sanat soljuivat hänen suustaan vailla pienintäkään uhkaa, anelua tai mitään muutakaan,

mikä olisi saattanut säilyttää naisen puristamaan liipaisin-ta. ”Et taida tietää nimeäsi”, hän sanoi.

Naisen otsa rypistyi. Hänen ikäänsä oli vaikea arvioida sotilasvaatetuksen ja klaniksi ajellun pään vuoksi. Hän oli kolmenkymmenen, ehkä vanhempi? Naisen kasvoilta pais-toi lähinnä pelko, mutta silmistä huokui terävä äly, joka ei silti estänyt asetta tärisemästä.

”Mikä *sinun* nimesi on?” nainen kysyi jenkkiaksentilla. Jostain itärannikolta, kenties Bostonista. Mistä ihmeestä hän sen tiesi?

”Ei mitään hajua”, hän vastasi ja käänsi ilmassa sojotta-vaa käsivarttaan näyttääkseen tatuointinsa. ”Mutta voit varmaan kutsua minua Huxleyksi. Miksi minä kutsun sinua?”

Kurtistus syveni naisen otsalla. Yltyvä pelko sai hänen kasvonsa nykimään, mutta sitten hän värähti ja pakotti itsensä rauhoittumaan. ”Pysy siinä”, nainen sanoi ja otti hitaasti askelen taaksepäin, sitten kaksi lisää. Naisen pe-rääntyessä Huxley antoi katseensa kiertää kajuuttaa. Tiukan asiallinen, sotilaallisen toimiva. Koteloidut kaapelit kiersi-vät seiniä ja kulkivat kannelle. Oikealla oli toinen aukko, josta veivät tikapuut alas. Pistoolia pitelevän naisen takana kansi kohosi viitisen senttiä. Kolme tyhjää pehmustettua tuolia oli asetettu jonkinlaisen kojelaudan eteen. Kojelauta oli varustettu erilaisilla monitoreilla ja nappuloilla, mutta ohjauspyörää siinä ei ollut. *Ruoria*, Huxley oikaisi itseään. *Veneen rattia kutsutaan ruoriksi. Etkö sinä mitään tiedä?* Monitorit olivat moderneja ja litteitä, paksulla muovilla peitettyjä, elottomia ja mustia, vaikka tämä vene selvästikin

oli liikkeellä eikä hänen käsittääkseen suinkaan tuuliajolla. Kojelaudan takana näkyi kolmesta vinosta ikkunasta harmaa taivas ja vellova sumuinen meri.

”Kuulin laukauksen”, nainen sanoi ja keskittyi taas mieheen. Hän osoitti tulijaa edelleen pistoolilla käsi ojossa ja aukoi samalla hihansa nappeja.

”Tuolla takana on vielä joku.” Huxley nytkäytti päällään olkansa taakse. ”Joku vainaa. Näyttää siltä, että hän ampui itsensä. Nimeltään Conrad, ainakin tatuoinnin mukaan.”

Nainen kääri hihansa kyynärpäähän asti, vilkaisi paljastunutta nimeä, siirsi aseensa toiseen käteen ja näytti nimen Huxleylle: RHYS.

”Onko tuttu nimi?” nainen tiukkasi ääni lohduttomasta syytöksestä väristen. Huxley tiesi hänen olevan melko varma vastauksesta.

”Ei yhtään tutumpi kuin tämä.” Huxley näytti taas omaa tatuointiaan. ”Tai Conrad. Sori vaan. Olet minulle yhtä tuntematon kuin minä sinulle taikka edes itselleni. Tässä sitä ollaan, kaksi muistinsa menettänyttä samassa veneessä. Ehkei pyssyllä tähtääminen ole järin hyvä ajatus, jos me aiomme selvittää tämän jutun.”

”Mistä minä tiedän, että se Conrad ampui itsensä?” nainen kysyi terävät silmät leiskuen.

”Et mistään. En minäkään tiedä, vaikka sinä olisit ampuanut hänet ja pannut sen näyttämään itsemurhalta. Enhän minä nähnyt sitä.”

Huxley näki naisen katseen siirtyvän hänen arpeensa. Naisen vapaa käsi kohosi tunnustelemaan arpea hänen omassa päässään.

”Kirurginen toimenpide, vai mitä?” Huxley sanoi. ”Näyttää siltä kuin joku olisi ronkkinut päätäsi.”

Naisen asekäsi vajosi hitaasti sivulle, kun hän jatkoi arpensa tunnustelua. ”Siitä ei ole kuukauttakaa”, hän sanoi ja astui puoli askelta eteenpäin tarkastellakseen Huxleyn arpea. ”Sama pätee sinuun. Parantumisesta päätellen.”

”Tunnetko alan? Oletko lääkäri? Kirurgi?”

Hämmennys uursi taas naisen kasvot. Pelko palasi. Vastaus kuului epätoivoisena mutinana: ”En tiedä.”

Huxley alkoi muotoilla uutta kysymystä, jotain medisii-naritietoihin liittyvää, mutta vihainen karjahdus tikapuitten suunnalta saikin hänet tavoittelemaan Conradin pistoolia.

”Älä!” Rhys kohotti taas oman aseensa kaksin käsin sormi varmistimella. Harjaantunut ote vastasi hänen omaansa, Huxley pani merkille.

”Relaa, rouva hyvä”, hän sanoi.

”Älä sinä rouvittele!” Naisen sormea nyki. ”Inhoan sel-laista, saatana!”

”Mistä tiedät inhoavasi?”

Rhys jäi miettimään sitä leuka kireänä, hammasta pur-ren. *Nyt hänelläkin lyö tyhjää*, Huxley päätteli ja totesi, ettei naiselle auttanut antaa miettimisaikaa.

”Kuulostaa siltä, että meillä on seuraa.” Huxley nyökkäsi tikapuita kohti. ”Pitäisikö lähteä esittäytymään?”

Rhys säpsähti, kun alhaalta kuului lisää ääniä, aiempaa kovempia, hämmentynyttä puheen pajatusta. ”Mene edellä”, hän sanoi ja laski aseensa, ei kuitenkaan kokonaan.

Tikapuut olivat jyrkät, ja ne oli selvästi suunniteltu ka-vuttaviksi kasvot pienoja kohti, mutta siihen Huxley ei ollut

valmis. Hän puristi toisella kädellä kaidetta ja alkoi laskeutua painaen kantapäitään varovasti pienoille. Nyt vasta hän pani merkille, että hänellä oli jalassa hieman kuluneet maihinnousukengät. Hänen teki kovasti mieli vetää pistooli esiin, mutta hän pidättyi siitä selkensä takana tulevan pelästyneen naisen vuoksi. Jos joku alemmassa kajuutassa olisi katsonut tarpeelliseksi ampua hänet, hän ei olisi mahahtanut asialle juuri mitään. Onneksi ihmisillä oli siellä muuta puuhaa.

”Anna kuulua!” urahti pitkä mies. Hän oli kietonut lihaksikkaan käsivartensa huomattavasti pienemmän miehen kaulan ympärille. Pitkä mies piteli Sig Saueria pienemmän miehen ohimolla, painoi piipunsuuta lujasti lihaan. Pitihän se arvata, kummallakin miehellä oli paljaaksi ajeltu päänuppi ja leikkausarpi. Samoin myös kahdella naisella, jotka seisoivat jäykkinä ja epäröivinä kerrossängyn edessä. ”Kerro, kuka olet!” Pitempi mies painoi pistoolinpiippua syvemmälle ja sai uhrinsa parahtamaan säikähdyksestä.

”Ei hän tiedä.”

Kaikkien katseet käännähtivät kohti Huxleyta, joka kyyhötti nyt tikapuitten puolimaissa. Naiset perääntyivät, ja pitkä mies sai uuden maalitaulun, kuinkas muuten.

”Kuka hitto sinä sitten olet?” Brittiaksentti, tyyli ja tiukka. Tuima silmäpari mulkoili pistoolin tähtäimen yltä. Niin miehen äänestä kuin aseestakin uupui Rhysistä äsken huokunut epä tietoisuuden värinä.

Huxley nauroi koko matkan tikapuitten juurelle saakka. Kerrossänkyjen välisellä kapealla käytävällä oli matala pöytä. Hän heitti oman aseensa pöydälle, painoi kätensä

pöydän laidoille ja puristi lujaa, kunnes sai naurunsa laantumaan.

”Hyvät naiset ja herrat”, hän sanoi, ojentautui suoraksi ja kohotti kätensä. ”Tervetuloa upouuteen Lauantai-illan huumaan: ’Kuka hitto sinä olet?’ -show’hun. Minä olen isäntänne Huxley.” Hän käänsi kyynärvarttaan näyttääkseen tatuointinsa. ”Siis ilmeisesti. Tämän illan osallistujamme kilpailevat miljoonan dollarin pääpalkinnosta, mikäli he osaavat vastata yhteen ainoaan simppeleihin kysymyksen. Osaatteko arvata mihin?”

Huxley katseli ääneti miehenkorstoa ja näki, miten hänen piirteitään käänsi ja väänsi heille kaikille yhteinen syvä ja piinaava sekaannus. Korsto ärähti, irrotti otteensa pienemmästä miehestä ja sysäsi tämän syrjään. ”Tuo yritti ottaa aseeni”, hän jupisi.

”Se tuntui ihan järkevältä varotoimelta.” Jäpikäs puhui hieman eurooppalaisesti murtaen, mutta hänen englantinsa oli niin sujuvaa, ettei siitä voinut päätellä, mistä hän oli kotoisin. ”Sinähän olet meistä kookkain.” Mies sipaisi tunnus-tellen päänahkaansa ja aukoi sitten oikean hihansa napit. Kun hän kääri hihan, sen alta paljastui jänteikäs kyynärvarsi, johon oli kirjoitettu nimi: GOLDING.

”Plath”, toinen kahdesta naisesta sanoi ja näytti oman käsivartensa. Huxleysta hän vaikutti ryhmän kuopukselta, tosin vain hieman muita nuoremmalta, hänenkin täytyi olla kolmissakymmenissä.

”Dickinson”, toinen nainen sanoi. Hän oli joukon vanhin mutta hoikka ja treenatun lihaksikas, poskipäätkin pistivät esiin terävinä.

”Onpas kirjallinen porukka”, korsto sanoi, ojensi oman käsivartensa ja paljasti nimen: PYNCHON.

”Kirjailijoitako?” Golding kysyi tatuointiaan tihrustaen.

”Joopa.” Pynchon siveli sormellaan ihoonsa tatuoituja kirjaimia. ”*Huuto 49* on mahtava kirja. Tiedän sen yhtä lailla kuin senkin, että taivas on sininen ja vesi märkää. En kuitenkaan osaa kertoa, missä tai milloin luin kirjan.”

”Mitähän muuta me tiedämme?” Huxley kysyi. Hän kosketti pistoolia uumallaan ja muisti, miten helposti oli ladelut sen nimen ja luokituksen. Hän yritti saada mieleensä jonkin toisen esimerkin, mutta Rhys ehti ensin.

”Aikuisen ihmisen keuhkojen tilavuus on kuusi litraa”, Rhys sanoi ja siirtyi Huxleyn viereen. Ele olisi saattanut kuvastaa toveruutta, mutta sen vastapainoksi Rhys risti käsivartensa tiukasti rinnalle. Lihakset jännittyivät ja suonet pullottivat ihon alta. Dickinsonin lailla hänkin oli treenannut salilla, mutta ei ollut sentään viulunkireä, hänen kroppansa oli pikemminkin kuukausien kuin vuosien tulosta. ”Minä vain... tiedän sen”, Rhys lisäsi, ja hänen katseensa sinkoili muissa.

”Arktisissa olosuhteissa ihminen tarvitsee runsaat kolmetuhatta kuusisataa kaloria päivässä”, Dickinson ilmoitti. ”Matterhorn on neljätuhatta neljäsataaseitsemänkymmentäkahdeksan metriä korkea.”

Golding avasi seuraavana suunsa, ja Huxleytä ärsytti taas hänen aksenttinsa, jota oli vaikea paikantaa. ”Benjamin Harrison oli Yhdysvaltain kahdeskymmeneskolmas presidentti.”

”Kuka oli kolmaskymmenesneljäs?” Huxley kysyi.

”Dwight D. Eisenhower.”

”Neljäskymmenesviides?” Plath tiedusteli.

Golding irvisti inhosta. ”Sitä ei varmaan parane toittottaa sivistyneessä seurassa.”

Pynchon pärskähti ja alkoi silmäillä kajuuttaa. Hänen katseensa viipyi eri kohdissa, kun hän puhui. ”Tämä on Mark VI, Yhdysvaltain laivaston Wright-luokan partioalus. Tässä on suihkupropulsiojärjestelmä ja sen voimanlähteinä kaksi viidentuhannen kahdensadan hevosvoiman dieselmoottoria. Huippunopeus neljäskymmentäviisi solmua. Toimintamatka maksimissaan seitsemänsataaviisikymmentä merimailia.”

”Mikä herättääkin kysymyksen”, Plath sanoi ja kohotti katseensa kattoon. ”Kuka tätä ajaa?”

”Ei kukaan”, Huxley vastasi. ”Veneessä ei ole... ruoria. Alus on kuitenkin selvästi matkalla jonnekin.”

”Eli missä me nyt olemme?”

”Keskellä merta.” Huxley kohautti hartioitaan. ”Merellä ainakin. Näin lokin.”

”Emme siis ole kaukana rannasta”, Golding sanoi.

”Tuo on vain uskomus”, Pynchon huomautti. ”Lokit voivat lentää merelle satojen tai tuhansien mailien päähän.”

”Tiedämme kaiken tuon”, Dickinson totesi tarkan harkitusti kuin ainakin henkilö, joka lausuu juuri jäsentelemiään ajatuksia, ”mutta emme omaa nimeämme. Meillä selvästikin on asiantuntemusta ja tietoa. Sen vuoksi onkin järkevää päätellä, että meidät on sijoitettu tälle alukselle tietystä syystä.”

”Jokin sairas koe”, Huxley veikkasi. ”Meiltä on viety muisti ja sitten meidät on tuikattu veneeseen ladattujen aseiden kera. Nähtäväksi jää, mitä seuraavaksi tapahtuu.”

Dickinson pudisti päätään. ”En osaa kuvitellakaan, mitä järkeä siinä on.”

”Eikä erityisten muistojen poistaminen ole kerta kaikkiaan mahdollista”, Rhys sanoi, nosti käden arvelleen ja antoi käden taas pudota. ”Muisti ei sijaitse missään aivojen erillisessä osassa. En ole koskaan lukenut mistään neurotiedejulkaisusta, että ihmisen oman henkilöhistorian muistamiskyvyn voisi poistaa, mutta jäljelle voisi silti jättää kaikki hankitut tiedot ja taidot.” Hän sulki silmänsä ja huokaisi. ”Ainakin luulen lukeneeni sellaisia julkaisuja. Juuri nyt en voi muistaa tutkineeni tai ottaneeni vastaan ainuttakaan potilasta, mutta *tiedän*, että minulla on heitä ollut.”

”Conradilla saattoi olla aavistus”, Huxley sanoi. ”Hänellä täytyi olla jokin syy tekoonsa.”

”Ja kuka Conrad tarkalleen ottaen on?” Pynchon kysyi.

”Sisäänmeno ja ulostulo siellä missä niiden odottaisikin olevan.” Rhys kyykistyi tutkimaan tarkemmin repaleista reikää Conradin leuan alla. ”Kosketuspalovammoja verinahassa haavan ympärillä.” Hän siirtyi pois ruumiin luota ja käänsi päätään hieman Huxleyn suuntaan. ”Taiten tehty, mikäli tämä on lavastus.”

”Jos minä tapoin hänet”, Huxley aloitti, ”miksi jätin hänet tähän sen sijaan, että olisin vain kipannut hänet laidan yli?”

”Tässä tilanteessa herää väistämättä epäilyksiä”, Dickinson sanoi tarkastellessaan ruumista tiukan näköisenä. ”Ja sinä virkosit ensimmäisenä, sikäli kuin tiedämme.”

”Ei, hän virkosi ensimmäisenä”, Huxley sanoi nyökäten Conradia kohti. ”Olen kuitenkin melko varma, että meidät

kaikki sijoitettiin kerrossänkyihin, kun koko tämä härdelli alkoi.” Hän kohotti toista hallussaan olevaa pistoolia, joka oli löytynyt alhaalta tyhjältä punkasta. ”Tämä taisi olla minun. Jätin sen sinne virotessani, kompuroin tänne ylös, ehkä seurasin Conradia, ehkä en. En muista siitä mitään. Sen vain tiedän, että kun tulin tajuihini, hän oli täällä.”

”Siis miksi?” Golding kysyi. Hän oli asettunut kumi-veneen lähelle. Huxley pani merkille, miten tarkasti hän tutki veneen mahdollisia vaurioita. ”Päätyikö Conrad itse-murhaan, koska ei muistanut kuka oli?”

”Ehkä hän virotessaan reagoi rajummin kuin me muut”, Rhys sanoi. ”Mitä meille sitten tehtiinkin, ilmeisesti jotain aika radikaalia, mahdollisesti jopa koeluontoista. Ei mikään ihme, että voisi ilmetä odottamattomia sivuvaikutuksia.”

”Tai...” Huxley kohdisti katseensa Conradin veltoihin ja kalvenneisiin kasvoihin ja etsi niistä jotain ilmettä, pientä otsan kurtistusta tai huulten puristusta, joka kertoisi toivottomuudesta. Tai ehkä minkä tahansa ruumiin ilme oli kuin Rorschachin musteläiskätesti, ja siitä näki ihan mitä odottikin näkevänsä.

”Tai mitä?” Rhys tivasi.

”Tai hän muisti”, Huxley päätti lauseensa. ”Operaatio ei onnistunut, ja Conrad muisti, miksi me olemme aluksella. Siinä tapauksessa vaikuttaa siltä, ettei hän ihmeemmin odottanut tätä reissua.”

”Jonninjoutavaa spekulointia”, Dickinson sanoi. ”Voimme tehdä päätelmiä vain tietojemme perusteella. Tämä on nyt tärkeintä: missä olemme ja mihin olemme menossa.” Hän kääntyi sanomaan Pynchonille: ”Toistaiseksi vain

yksi meistä on pystynyt esittämään yksityiskohtaista tietoa aluksesta.”

Pynchon seisoj hyvin keskittyneen näköisenä kajuutan oviaukolla ja painoi toista muhkeaa käsivarttaan oven-karmiin. Hän viittasi kädellään kohti autereista taivasta ja reelinkien takana aaltojen yllä leijuvia sumupilviä ja sanoi: ”Ei kompassia, ei karttoja. Voisimme olla missä hyvänsä.” Hän vaikenj, pudisti päätään entistäkin synkempänä ja lisäsi hiljaa mumisten: ”Outoa, että sumu vieläkin jaksaa häilyä.”

”Jos voisin nähdä auringon”, Dickinson sanoi tähyillen piiloon peittyneelle taivaalle, ”voisin melko varmasti pystyä määrittämään suuntamme. Valo lankeaa siinä kulmassa, että veikkaisin meidän kulkevan parhaillaan länteen. Jos sumu haihtuu pimeäntuloon mennessä, pystymme arvioimaan tähdistä noin ylimalkaan sijaintimme tällä planeetalla.” Hän osoitti yläkajuutan etuosaa. ”Entä ohjauslaitteet?”

”Tulkaa katsomaan.” He seurasivat Pynchonia pehmus-tettujen tuolien luo. Pynchon ojensi kätensä niiden välistä harmaalle teräspaneelille kojelaudan keskellä. ”Wright-luokan partioalusta ohjataan yhdistetyllä sauvaohjaimella ja kaasuvivulla tästä kohtaa. Kuten näette, se on poissa. Tämä alus liikkuu automaattiohjauksella.” Hän naputteli sormil-laan mustia monitoreja. ”Mitään ei myöskään näy. GPS:ää ei ole. Eikä kompassia. Ei edes kelloa. Vilkaisin tuolta yl-häältä, ja siellä on valotutka, joka varmaan auttaa automaatti-ohjausta kiertämään esteet ja pitämään suunnan, mutta varsinaista tutkaa tai radioantennia ei näy.”

”Meidän ei siis kuulu tietää, missä me olemme”, Huxley päätteli.

Pynchonin otsa kurtistui totisen myöntämisen merkiksi. ”Eikä kurssia voi mitenkään muuttaa.”

”Entä kumivene?” Golding kysyi.

”Siinä ei ole perämootoria”, Huxley vastasi. ”Et tainnut hoksata sitä, kun etsit veneen rungosta reikiä. Löisin vaikka vetoa, että jos kumiveneeseen kurkistaa, sieltä ei löydy airoja. Se ei ole kummoinenkaan pakoväline, ellei tahdo joutua tuuliajolle ja lillua ympäri merta, kunnes kuolee neste-hukkaan. Joku haluaa hartaasti pitää meidät tässä purkissa.”

Kajuuttaan lankesi pitkä hiljaisuus. Toiset antautuivat pelon valtaan, toiset paneutuivat pohtimaan tilannetta. Nähdessään että pohtijoita oli enemmän kuin pelkääjiä Huxley päätteli, että kauhistuneen ensijärkytyksen laannuttua nämä ihmiset olivat palanneet entiselleen, tietyn tyyppisiksi henkilöiksi, joilla oli syvään juurtunut paniikinsietokyky. Golding loi pari pettynyttä vilkaisua hyödyttömään kumiveneeseen, mutta hänestäkin huokui pikemminkin asiaan paneutuminen kuin ahdistus. *Valittuja*, Huxley totesi. *Tänne kerättyjä. Me kaikki. Emme ole täällä sattumalta.*

”Dickinson puhuu asiaa”, Huxley sanoi. ”Meidän pitää selvittää, mitä me oikein tiedämme. Muustakin kuin tästä aluksesta: meistä itsestämme. Otetaan erityisesti selvää siitä, mitä taitoja meillä on, sillä jos haluamme tietää syyn täällä oloomme, emmeköhän löydä sen yhteisistä taidoistamme.”

HEITÄ OLI SEITSEMÄN

Mies herää joella kelluvalla laivalla ilman muistikuvaa siitä, kuka tai missä hän on. Hän ei ole yksin – hänen seurassaan on kuusi muuta. Kukaan ei muista nimeään, mutta kaikilla on ase.

Kun laivan tietokoneeseen ilmestyy viesti
– *Etenemme pisteeseen A* –
ryhmä päättää työskennellä yhdessä selvittääkseen
hengissä, mitä ikinä heidän vastaansa tulee.
Mutta veneen liikkeessa verenpunaisen sumun
peittämällä joella alkaa herätä kysymyksiä.
Kuka heitä ohjaa ja mihin tarkoitukseen?
Miksi he eivät muista mitään? Entä mitä ovat
huudot, joita he kuulevat sumun keskeltä?

A. J. Ryanin dystooppinen trilleri osuu armottomasti
sukupuuttoon kuolemiseen ja maailmanlopun
synkkään sydämeen. Mutta onko ihmiskunnalla
sittenkin vielä toivoa?

978-952-376-873-4
84.2

www.bazarkustannus.fi

